

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل زمان روایت در داستان موسی (ع) بر اساس دیدگاه ژرار ژنت با تکیه بر قرآن

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآنی، دوره 14، شماره 56 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

فرامرز طلائی - دانشجوی دکتری ادیان و عرفان گروه الهیات و معارف اسلامی، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

محمد فرهمند سرابی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

ودود ولیزاده - استادیار گروه الهیات و معارف اسلامی، واحد پارس آباد معان، دانشگاه آزاد اسلامی، پارس آباد معان، ایران

فرامرز جلالت - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اردبیل، دانشگاه آزاد اسلامی، اردبیل، ایران

خلاصه مقاله:

در هر روایت داستانی، روایت گری یکی از جنبه‌ی اساسی و اولیه‌ی آن است که بازنمایی اشیا، مکان‌ها و جنبه‌های ایستای داستان و شخصیت‌ها از طریق آن صورت می‌گیرد. از مولفه‌های مطرح در روایت گری، مساله‌ی زمان است که مورد توجه روایت‌شناسان مختلف قرار گرفته است. ژرار ژنت ساختارگرایی فرانسوی از نظریه پردازان برجسته در این زمینه می‌باشد؛ ایشان علاوه بر (وجه و آوا) زمان و زمان پریشی‌های روایت را یکی از مهم‌ترین مولفه‌های روایت داستان درجهت انتقال سریع و بهتر پیام دانسته است. با توجه به اهمیت این موضوع در روایت‌گری‌های قرآن کریم، پژوهش مذکور سعی کرده ضمن اشاره به نظریه‌ی روایی ژنت، با روش توصیفی-تحلیلی، زمان روایی داستان موسی (ع)، که از برجسته‌ترین داستان‌های قرآنی است، را مورد بررسی قرار دهد. نتیجه این بررسی مشخص می‌کند که در این داستان، هر چند که بیش از تمامی شگردهای زمان پریشی، اعم از ترتیب، تداوم و بسامد استفاده گشته است، اما وجه غالب در زمان پریشی‌ها، با گذشته‌نگری درون داستانی، در بسامد با نوع مکرر و در تداوم هم بیشتر با حالت حذف یا خلاصه بوده است.

کلمات کلیدی:

روایت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2049958>

